

ΚΡΑΒΑΡΑ

(Ὀδοιπορικὰ σημειώσεις)

Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδι σελ. 392

Καὶ ταύτην τὴν κόρην τῶν ἀρχόντων ἠθέλησεν ὁ Ἄλῃ πασᾶς νὰ κλείσῃ εἰς τὸ χαρέμι κ' ἔστειλε τρεῖς γριβαλίδες ἕνα τὴν ἀποσπᾶσιν ἐκούσαν ἀκουσαν ἀπὸ τῆς οἰκογενείας τῆς. Ὁ πατὴρ καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, Κωνσταντῆς καὶ Θεοδωρῆς καταθορυβημένοι ἐσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτέου ὅτε ἡ κόρη τοὺς ἐξήγαγε τῆς δυσκόλου θέσεως. Ὠπλίσθη κ' εἶπε νὰ τοὺς εἰσαγάγωσιν ἕνα ἕνα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κ' ἕνα ἕνα τοὺς κατέκοψε φρικωδῶς διὰ φοβεροῦ μπαλντά ἢ ἡρωῖς. Πλὴν τὴν τόλμην τῆς ταύτην ἐπλήρωσαν ὁ πατὴρ καὶ οἱ ἀδελφοί τῆς· ὁ Καναβόγιαννος ἐδολοφονήθη παρ' ἀνθρώπων τοῦ Ἄλῃ, οἱ δὲ δύο ἀδελφοί, προσκληθέντες εἰς Ἰωάννινα ἕνα δώσωσι λόγον διὰ τὸν φόνον τῶν ἀπεσταλμένων, ἀπέθανον οἰκτρῶς εἰς τὸ κούτσουρο.

Ὁ ἕτερος ἀδελφὸς ὁ Θύμιος Εὐδῆς ἠγωνίσθη τὸν κοινὸν ἀγῶνα ὄπλαρχηγὸς διακεκριμένος, τοῦ ὁποίου ὁ ἀγνωστος γραμματικὸς ὕμνει διὰ τῆς ἐντόνου λύρας του τοὺς ἄθλους τῶν ἡρώων ἐκείνων καὶ τοὺς ἐνδόξους τόπους ὡς δεικνύουσιν οἱ μόλις διασωθέντες ὀλίγοι στίχοι του:

Τ' Ἄγραφα τὰ παινεμένα
Τώρα νὰν' ἐρημαγμένα
Ἄπ' ἀρχῆς ὄντας περνοῦσα
Στέκομεν καὶ ἀποροῦσα.
Ἐθλεπα τ' Ἄγραφοῦντα
Πρόβατα μὲ τὰ κουδούνια
Τὰ γλυκὰ νερὰ βροντοῦσαν
Καὶ τὰ φύλλα κυματοῦσαν.
.....
Γέρος νὰν' ἑκατὸν χρόνους
Δὲν τὸν ἔθλεπε μὲ πόνους.

Ὁ Θύμιος Εὐδῆς διέπρεψεν εἰς πολλὰς μάχας· περὶ τὰ 1825 διορίσθη πολιτάρχης τῆς Τριπόλεως· περὶ δὲ τὸ 1826 ὅτε ὁ Ἰμβραῆμ ἐπάτησε τὸ πρῶτον τὴν Πελοπόννησον, ἐφονεύθη εἰς τὴν πρώτην μετὰ τῶν Ἀράβων μάχην ἐξω τοῦ Νεοκάστρου. Ἦτο ἀνδρείος καὶ ὄρμα εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἀκατάσχετος ὥστε οἱ ἄλλοι ὄπλαρχηγοὶ τῶ ἐφώναζον συχνὰ ἕνα τὸν συγκρατῶσι: — Εὐδῆ, δὲν εἶν' ἐδῶ τὰ Γιάννινα νὰ πέφτης ἀπὸ τὰ παρθεύρια!...

Διότι ὅσον ἀνδρείος ἦτο, τόσον ἦτο ὠραῖος κ' ἐπιρροπῆς εἰς τοὺς ἔρωτας. Ὁ Θύμιος εἰς Τρίπολιν πολιτάρχης ὢν, ἠγάπα ὠραϊοτάτην παρθένον τὴν ὁποίαν φέρει θρηνοῦσαν ἐπὶ τῷ φόνῳ του τὸ τραγοῦδί του:

Θέλω νὰ πάω 'ς τὸ Νικόκαστρο ποῦ γένοντ' οἱ πολέμοι
Καὶ πάλι συλλογίζομαι καὶ πάλι συλλογιῶμαι
Π' ἂν λαβῶθῶ 'γὼ τ' ἀφανὸ π' ἂν σκοτωθῶ τὸ μαῦρο
Δὲν ἔχω μάννα νὰ μὲ κλαίῃ καὶ νὰ πονῇ γιὰ 'μένα
— Ξένε μ' σὲ κλαῖν' οἱ φίλοι σου σὲ κλαῖν' οἱ ἐδικοί σου
Κι' ἀπὸ κρυφὰ σὲ κλαίω κ' ἐγὼ 'ς τὰ μαῦρα φορμεμένη
Τρεῖς χρόνους κάνω ξέπλεγη τρεῖς χρόνους καὶ τρεῖς μῆνες
Κι' ἂν μ' ἐρωτήσῃ ἡ μάννα μου κ' ἡ δόλια ἡ ἀδερφή μου
Κόρη μου' ποῦν ὁ ἀνδρας σου σὰν ποῦνε κ' ὁ καλὸς σου,
— Ἄνδρας μου πάει 'ς τὸ Νικόκαστρο ποῦ γένοντ' οἱ πολέμοι

Δὲν ξέρω κ' ἂν λαβῶθηκε, δὲν ξέρω κ' ἂν σκοτώθη!...

Κατω τοῦ Σίμου εἰς τὸ βάθος τῆς χώρας διακρίνεται ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος ἡ Φαμήλα, χωρίον καὶ τοῦτο τοῦ δήμου Πυλλήνης, τὸ ὁποῖον πανηγυρίζει κατὰ τὸ δεκαπενταύγουστο, τοῦ Σωτῆρος. Ἐφέτος ὅμως δὲν ἐπανηγύριζε διότι δύο οἰκογένειαι αὐτοῦ ἐπένηθον κ' ἐπένηθαι ἐκ τούτου τὸ χωρίον ὀλόκληρον.

Μετὰ 1 ὥρας πορείαν ἐφθάσαμεν ἀπὸ τοῦ Σίμου εἰς τὰ Περιβόλια. Εἶνε ταῦτα τοποθεσία βουνώδης κατάρρυτος ὅμως ἀπὸ νερὰ καὶ παραγωγικὸν εἰς ἀραβόσιτον. Τὸ κτήμα ἀνήκεν ἀνέκαθεν εἰς τὴν οἰκογένειαν Καναβοῦ καὶ ἤδη τὸ κατέχει τὸ γειτονικὸν χωρίον Βελδίτσαίνα.

Ἀπὸ τὰ Περιβόλια διευθυνόμεθα εἰς Σάπιαρ βρούσι. Δεξιά ἔχομεν τὸ βουνὸν τῆς Δερβέκιστας, τὸ Ῥεγάκι, τὴν Κλόκοβαν ὅλα κατερχόμενα συνδετικῶς μέχρι τῆς παραλίας κ' ἐπικαλούμενα κοινῶς βουνὰ Βενέτικα. Τὸ ὄνομα τοῦτο φαίνεται ὅτι ἔλαβον ἐκ τῆς γειτνιασείας τῶν πρὸς τὴν Ναυπακτον, τὴν ὁποίαν ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν κατεῖχον οἱ Βενετοί. Ἐπὶ κορυφῆς σχεδὸν τοῦ ἐνὸς τούτων, ἐντὸς δύο σχισμᾶδων μόλις σημειοῦται ἡ Βροσθιάνη καὶ ἡ Μαμουλάδα, δύο χωρία ἐξ ὧν τὸ πρῶτον ἀριθμεῖ περὶ τὰς 500 ψυχὰς τὸ δὲ δεύτερον τὰς ἡμισείας καὶ ἀνήκουσιν ἀμφοτέρω εἰς τὸν δῆμον Ναυπακτίας. Καὶ ἂν δὲν φημίζονται διὰ τίποτε ἄλλο τὰ δύο αὐτὰ χωρία φημίζονται διὰ τὰς ὠραίας γυναικῶν των. Ὁ εἰς τῶν ξαναγῆρας, ὅστις λέγει ὅτι διῆλθεν ἐκεῖ τὰ ἔτη τῆς νεότητός του, ἠμιλεῖ πολὺ ἐνθουσιωδῶς δι' αὐτάς. Καὶ οἱ κλέφται δὲ ἀπὸ τοὺς χρόνους ἀκόμη τῆς τουρκοκρατίας, οἱ ἐνθουσιώδεις αὐτοὶ λάτρεις τοῦ καλοῦ, πάντοτε ἐπροτίμων τὰ χωρία ταῦτα ὅπου δὲν εὔρισκον παρὰ τὴν ὠραίαν φιλόξενον στέγην μόνον ὡς φημίζεται κ' ἐπιμαρτυρεῖ τὸ τραγοῦδι:

Κορίττα ἀπὸ τῆ Βρούθιαν κι ἀπὸ τῆ Μαμουλάδα,
Γιὰ πάρτε τῆς βοκούλες σας κ' ἐθάτε 'ς τὸ 'Ρεγίνι
Σὲς θὲν οἱ δασούλακες κι' ὁ καπετάν Τσαρούχης
Νὰ φέρ' ἡ Μάρω τὸ φωνὴ κ' ἡ Λάμπρω τὴ γαούρη...

Ἄλλ' εἰς τὰ βουνὰ ταῦτα καὶ τὰ χωριά ταῦτα
ἀναφέρονται καὶ δύο ἕτερα τραγούδια τῶν κλε-
φτῶν. Τὸ πρῶτον ἀνήκει εἰς Ἀλεξανδρῆν τινὰ
ἐκ Ξηρομέρου καὶ μνημονεύει τὸν πόλεμον τὸν
ὁποῖον οὗτος ἔκαμε κατὰ τὸ 1806—7 πρὸς
τὸν ἀλβανὸν διοικητὴν τῆς Νκυπάκτου Λιάσκου
βέην:

Ἀλεξανδρῆς ἐπέρασε 'ς τὴ μέση τ' Ἀποκόρου
Ἐκάμε κ' ἕναν πόλεμον 'ς τὴ Βρούθιαν ἀπὸ κίτου.
Ἐόρασε ἕναν κοιτῆρ' καὶ πέντε παλληκάρια,
Καὶ πέρα δίπλαν ἔκαμε πέρα κατὰ τὸ Κοτρῶνι
Ὁ Λιάσκας τόμου ἔμαθε 'ς τὸν Ἐπαχτο 'ς τὸ Κίστρο
Τὰ παλληκάρια σὺναζε καὶ τὸν τορὸ τοὺς πῆρε
Σὺν πῆγε καὶ τὸν ἤρθε 'ς τὸ ἔρμα τὸ λημέρι
Τὸ καραούλι χουγαῖεν ὁ Γιάνης ὁ Χαμπαῖος
— Γιὰ σὴν' ἀπάν' Ἀλεξανδρῆ γιὰ σὴν' ἀπὸν' Ἀλιῆν,
Ἡ παγανιά μᾶς ἔρχεται πῖρ' ἀπὸ τὸν τορὸ μας.
— Μὴν εἶν' ὁ Ντούνας πῶρχειται μὴν ὁ Βλαχσοστήρης:
— Μὴδὲ ὁ Ντούνας εἶν' αὐτὸς μὴδ' ὁ Βλαχσοστήρης:
Εἶνε ὁ Λιάσκας πῶρχειται μὴν τὰ παλληκάρια
Καὶ νερερῆμι ἔθαλε 'ς ὅλα τὰ βελάνια.
Ἀλεξανδρῆς ἐσπάθωσε κ' ἐθῆκε ἀπ' τὸ λημέρι
Τοῦ βίχου ἀπ' τὴ μὲν μερὶ τοῦ βίχου κ' ἀπ' τὴν
[ἄλλη.

Βαρῆσαν τὸν Ἀλεξανδρῆ καὶ δέκα παλληκάρια
Καὶ τὸ Χαμπαῖο ζωντανὸν καὶ δύο παιδιὰ μαζί του.
— Χαμπαῖο βίβε τᾶρματα ἐξώσε τὸ σπαθί σου.
— Ἐγὼ δὲ βίχνω τᾶρματα, μὴδὲ καὶ τὸ σπαθί μου.
Εἶμ' ὁ Χαμπαῖος ἔκκουστος καὶ πρῶτο παλληκάρι
Θεὶ νὰ πηθάνω 'ς τὸ σπαθί κ' ἀπάνου 'ς τὸ ντουφέκι.

Τὸ δεῦτερον ἀποτείνεται εἰς τὰ βουνὰ αὐτὰ
καὶ ἀνήκει εἰς μεταγενεστέρους κλέφτας:

Ἐσεῖς βουνὰ Βενέτικα βουνὰ τῆς Καραλούζας
Τοὺς κλέφτες τῆς κάματε καὶ τοὺς καπετανούς
Ὅλο τὸ μᾶτ' ἐθῆσανε κ' ὅλο τὸν ἀλωνάρη
Καὶ πῖρ' ἀπάνου κίμανε κατ' τῆς παλλῆς κουμπάρες.
Κουμπάρες τοὺς καρτέρεσα μὲ τὰ παιδιὰ 'ς τὰ χέρια
Φλωριά κερᾶνε τὰ παιδιὰ καὶ τῆς κουμπάρες γροστῆ.

Ἦδη ἐθαίνομεν ἐπὶ τῆς ὀφρύος τοῦ βουνοῦ.
Δεξιά καὶ κάτω εἰς σχισμάδα τῶν ἀναφερθέν-
των βουνῶν ἐβλέπομεν τὸν Φίδαριν πέραν τοῦ
ὁποίου ἐπρασινοῖεν ὁ Κάμπος τῆς πείρας, ἐπι-
κληθεὶς οὕτω διὰ τὴν μεγάλην εὐφορίαν του
καὶ ὑπερθεν τῶν βουνῶν τῆς Ἀμβρακίης ἀστρά-
πτουσαν ὑπὸ τὸν ἥλιον γραμμὴν τῆς Τριγωνίδος
λίμνης. Ἀριστερὰ δὲ τὸ χωρίον Βελδίτσινα μὲ
τοὺς οἰκίσκους τῆς κατεσπαρμένους ἐπὶ τῆς κλι-
τύος τοῦ βουνοῦ καὶ πέραν εἰς σχισμάδα τὰ
μέρη ὅσα διήλθομεν τὴν πρῶτην ἡμέραν τῆς
ἐκδρομῆς μας, τὸν Μόρνον, τὰ βουνὰ τῆς Δαι-
ρίδος καὶ τμηκᾶ τοῦ κόλπου κυανοῦν, ὑπερθεν
τοῦ ὁποίου διεκρίνετο τὸ Δίγιον.

Ἐθαίνομεν ἐπὶ ὀροπεδίου πυκνοφύτου ἀπὸ
δρῦς, τὰ Ῥουπάκια, καὶ μετ' ὀλίγον διήλθομεν
τὸ Κόνισμα κ' ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Σάπιαν
βρύσην.

Ἡ Σάπια βρύσις μύλον ὅτι τὸ ὄνομά της
ἐνθυμίζει τὰς βρύσεις τῶν παραμυθίων ἀπὸ τὰς

ὁποίας οὐδεὶς ἔπινε νερόν εἶνε καινουργῆς, λιθό-
κτιστος μὲ νερόν διαχυγῆς καὶ ψυχρότατον.

Ἡ πορεία ἐπανελήθη μετ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ
βουνοῦ κοπιώδης. Πρίνοι παντοῦ μεγάλοι· ἐδῶ
ἀνοίγονται χαράδραι ἐκεῖ πυργοῦνται βουνοί,
ἀλλοῦ νερὰ κελκρίζουν ὑπὸ τὴν σκιάν ὑψηλῶν
πλατάνων. Ἐπαναβλέπομεν τέλος ὄλον τὸν
κόλπον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον μὲ τὰ ὄρη τῆς Πε-
λοποννήσου ἐμπρὸς μας, ἀριστερὰ τὴν ἄκραν τοῦ
Ἁγίου δεξιά τὰ δύο φρούρια Ῥιον καὶ Ἀντίρ-
ριον κ' ἐκεῖθεν τὴν Πάτραν. Οἱ ὁδηγοὶ μας ἐκ-
πλήττονται ὄχι ὀλιγώτερον ἡμῶν πρὸ τοῦ με-
γαλοπρεποῦς θεάματος.

— Ἄ! καυμένη Πάτρα!... λέγει ὁ εἰς.

— Ἄιντε καυμένη χαλιτ! ἐπιφωνεῖ ὁ ἄλλος.

Κατερχόμεθα τέλος πλησίον τοῦ μικροῦ χωρίου
Σκάλα, ἀνήκοντες εἰς τὸν δήμον Ναυπάκτου
καὶ μετ' ὀλίγον βαίνομεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς κοίτης
τοῦ Σκά, ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φέγγος τῆς σελήνης
καὶ τὴν σκιάν τοῦ ὀγκώδους Ῥεγανίου.

Τὴν 9ην τῆς νυκτὸς εἰμεθα πάλιν εἰς Ναυπά-
κτον δαπανήσαντες 7 ἀπὸ τοῦ Σίμου ὄρας. Κ'
ἐτελείωσεν ἡ ἐκδρομὴ καὶ τὰ βάζανά μας.

ΑΝΑΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

Ἡ ὁμιλοῦσα εἰκὼν

Μ Ὑ Θ Ο ς

Μὴ ἔχουσα κάτοπτρον, ἡ Ἀκουμῶνη, ἡ μικρὰ
Ἀμαδρυάς, ἀμφέβαλλε περὶ τῆς καλλονῆς της!
Ἐγνώριζεν, ἡ θεία κῆρη, ὅτι οἱ σάτυροι ἐνδιεφέροντο
δι' αὐτὴν καὶ τὴν κατεσκόπευον διὰ μέσου τῶν
φυλλωμάτων, καὶ ὅτι τ' ἄνθη τῆ προσέκλινον μὲ
τρυφερὰν νοχέλειαν, καὶ ὅτι, μεταξὺ τῶν φύλλων
τοῦ δένδρου της, αἱ ἀηδόνες ἐψαλλόν ἐρωτικώτερον
ἢ εἰς τὰ λοιπὰ δένδρα. Ἄλλ' ἴσως οἱ σάτυροι ἦσαν
ἀπειροκαλοὶ, ἴσως ἐκ τοῦ ἀνέμου μόνου ἔκλινον τὰ
ἄνθη, καὶ οὐδὲν αἱ ἀηδόνες ἐνόησαν ἐκ τοῦ κάλλους
τῶν νυμφῶν. Ἐξερχόμενη ποτὲ τοῦ δάσους, ἐστάθη
εἰς τὸ ἄκρον βράχου καὶ ἀνακατωπρίσθη εἰς τὸ ὕδωρ
τῆς θαλάσσης, τὸ στίλβον ἐκεῖ, ὑπὸ τὸν κυανῶν οὐ-
ρανόν, λεῖον καὶ διαχυγῆς ὡς τὸ ὕδωρ ἡρέμου λίμνης.
Κίνημα ἰκπλήξεως καὶ πείσματος τῆ διέφυγε! Πῶς,
τίσον ἦτο ἄσχημος; Αἱ τρίχες της ἦσαν, αὐταὶ αἱ
πράσινοι χονδροειδεῖς τρίχες, αἱ κάθυγροι καὶ ὁμοιοὶ
πρὸς φύκη; τὸ στίγμα της ἦτο, αὐτὸ τὸ χονδρὸν στίγμα
μὲ τοὺς πλατεῖς ὀδόντας, καὶ τὸ δέρμα της, τὸ χρω-
μα φύκης ἔχον δέρμα τοῦτο, καὶ τὰ ὠτά της, τὰ
χλυάζοντα αὐτὰ ὠτά, ὅμοια πρὸς παμμεγέθη ὄστρα-
κα; Ἄλλ' ὁ μειδιῶν αὐτῆ νεκρὸς θεὸς τῆς θαλά-
σσης, ἐξέβαλε τοῦ ὕδατος τὴν ἀποστάζουσαν κεφαλὴν
του.

«Ὅ τι βλέπεις, εἶνε ἡ μορφή μου, εἶπε, δὲν εἶνε
ἡ ἰδέη σου· καὶ ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς ὁποῖα πράγ-
ματι εἶσαι, πλησίον ὄρα κ' Ἀμαδρυτὴ κατοπρί-
σθητι ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου!»

Catulle Mendès.

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

Συνέντευξις τοῦ σελ. 385

Ὁ κόσμος τότε σύμπας ἀφῆκεν ἀπέραντον
κραυγὴν ἀνακουφίσεως, ἣν ἐπηκολούθησεν ἀμέ-
σως καυχασμὸς τεράστιος.

Ἡ ἀπόπειρα τῆς ἐταιρίας Βαρβικᾶν καὶ Σας
εἶχεν οἰκτρῶς ἀποτύχη! Οἱ μαθηματικοὶ τύποι
τοῦ I. T. Μάστωνος ἀπεδείχθησαν κατάλληλοι
διὰ τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων χαρτίων! Εἰς
τὴν Ἐκμεταλευτικὴν τοῦ Β. Πόλου Ἐταιρίαν
οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο πρὸς νὰ κηρυχθῆ εἰς
κατάστασιν πτωχεύσεως!

Παράδοξον! Νὰ ἠπατήθη τάχα εἰς τοὺς
ὑπολογισμοὺς τοῦ ὁ γραμματεὺς τοῦ Τηλεβο-
λικοῦ Συλλόγου;

«Ἀδύνατον! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ μίστρας
Εὐαγγελία Σκόρβιτ. Ἐδυνάμην μᾶλλον νὰ πι-
στεύσω ὅτι ἐγὼ ἠπατήθη εἰς τὸ αἰσθημα τῆς
συμπαθείας ὅπερ μοὶ ἐμπνέει!»

Ὁ μάλιστα δὲ θεοροθυμημένος ἐκ πάντων, ὅσοι
ὑπῆρχον τότε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γηίνου
πλανήτου, βεβαίως ἦτο ὁ I. T. Μάστων. Βλέ-
πων οὗτος ὅτι οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ ἐκ τῶν
συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας ἡ Γῆ ἐκινεῖτο ἀπὸ τῆς
δημιουργίας της, ἐθαυκαλιζέτο κατ' ἀρχάς ὑπὸ
τῆς ἐλπίδος ὅτι ἀπρόοπτον συμβεβηκὸς εἶχεν
ἀναβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποπέρας τῶν συ-
ναδέλφων του Βαρβικᾶν καὶ Νίκολ... Ἀλλά,
μετὰ τὸ ἐκ Ζανζιβάρης τηλεγράφημα, ἐκὼν
ἄκων ὤφειλε νὰ παραδεχθῆ ὅτι ἡ ἐπιχειρήσις
ὄριστικῶς ἀπέτυχε!

Ν' ἀποτύχη ἡ ἐπιχειρήσις, τῆς ὁποίας τὴν
ἀσφαλῆ ἐκδασιν εἶχεν αὐτὸς ἐξαγάγῃ ἐκ τόσων
μαθηματικῶν τύπων καὶ ἐξισώσεων! Ἀδύνα-
τον! Μήπως λοιπὸν τηλεβόλον μήκουσ ἐξακο-
σίων μέτρων καὶ πλάτους εἰκοσι ἐπτὰ, ρίπτον
βλήμα ἐκατὸν ὀγδοήκοντα ἑκατομμυρίων χιλι-
γράμμων διὰ τῆς ἐκρήξεως δύο χιλιάδων τόννων
μελιμελονιτιδος, μὲ ἀρχικὴν ταχύτητα δύο χι-
λιάδων ὀκτακοσίων χιλιομέτρων, δὲν ἔρκει νὰ
προκαλέσῃ τὴν μετατόπισιν τῶν Πόλων;

Καὶ ὅμως!

Ὅθεν ὁ I. T. Μάστων, ὑπὸ τὸ κράτος ἰσχυ-
ροῦ ἐρεθισμοῦ, ἐδήλωσεν ὅτι ἐμελλε νὰ κατα-
λίπη τὴν κρύπτην του, εἰς μάτην δὲ ἡ μίστρας
Εὐαγγελία Σκόρβιτ προσεπάθησε νὰ τὸν ἐμπο-
δίσῃ. Καί, παρελθόντος τοῦ κινδύνου, δὲν ἐφο-
βεῖτο μὲν αὐτῆ πλέον περὶ τῆς ζωῆς του, ἀλλ'
ἐπεθύμει νὰ διασώσῃ αὐτὸν τῶν χλευασμῶν,
ὧν ἀναποδράστως ἐμελλε νὰ γείνη σκοπὸς ὁ
ἀτυχῆς μαθηματικὸς καὶ τῶν σαρκασμῶν,
οἵτινες θὰ ἐπιπτον ὡς βροχὴ ἐπὶ τοῦ ἔργου του
καί, τὸ σπουδαιότερον, ν' ἀπαλλάξῃ αὐτὸν τῆς
δυσχερέστου δεξιώσεως τῶν ἐταίρων τοῦ Τηλε-
βολικοῦ Συλλόγου οἵτινες τινὰ ἄλλον θὰ ἤτι-

ῶντο, ἢ τὸν γραμματέα των, δι' ἀποτυχίαν
ἐκθέτουσαν αὐτοὺς εἰς τὸν κοινὸν περιγέλων
καὶ οἵτινες εἰς αὐτὸν, τὸν ἐργάτην τῶν περιφή-
μων ὑπολογισμῶν, θὰ ἐπέριπτον ὀλόκληρον τὴν
εὐθύνην τῆς οἰκτρᾶς λύσεως.

Ἄλλ' ὁ I. T. Μάστων οὐδὲν ἐξ ὄλων τούτων
ἤθελε ν' ἀκούσῃ. Ἀντίσχε καὶ εἰς τὰς ἰκεσίας
καὶ εἰς τὰ δάκρυα τῆς μίστρας Εὐαγγελίας Σκόρ-
βιτ καὶ ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του. Ἄμα ἐμφα-
νισθεὶς εἰς τὰς ἑδούς τῆς Βαλτιμόρης ἀνεγνωρί-
σθη ἐκεῖνοι δέ, ὧν τὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν περιουσίαν
εἶχεν ἀπειλήσῃ καὶ παρατείη τὴν ἀγωνίαν διὰ
τῆς πείσμονος σιωπῆς του, ἐξεδικήθησαν ἤδη
κατ' αὐτοῦ διὰ παντοίων ὕβρεων καὶ ὀνειδισμῶν.

Ἐπρεπε ν' ἀκούη τις τότε τοὺς Ἀμερικανούς
ἀγυιόπαιδας ἐφκμίλλους πρὸς τοὺς Παρισίνους
συναδέλφους των, λέγοντας πρὸς τὸν ἀτυχῆ μα-
θηματικόν:

«Ἄ! τοῦ λόγου σου κύρ κοσμοχαλαστή!

— Δὲν μᾶς φτιάχνεις τὸν ἄξονά μας;

— Μπούμ! ἀρχικανονιέρη!»

Μετὰ τοιοῦτους προφηλακισμοὺς, ἀπέλιπε ὁ
γραμματεὺς τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου ἠναγ-
κῆσθαι νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ μέγαρον τῆς μίστρας
Εὐαγγελίας Σκόρβιτ. Εἰς μάτην ἡ ἀξιοτίμος
χῆρα προσεπάθησε νὰ παρηγορήσῃ αὐτὸν, ἐξαν-
τλήσασα πρὸς τοῦτο ὅλα τὰ ἀποταμιεύματα
τῆς στοργῆς της Ὁ I. T. Μάστων, κατὰ τὸ
παράδειγμα τῆς Νιόβης, δὲν ἤθελε νὰ παρηγο-
ρηθῆ, ἀφοῦ τὸ τοσοῦτον φημισθὲν τηλεβόλον
του δὲν παρήγαγεν ἐπὶ τῆς γηίνης σφαιρας με-
γαλείτερον ἀποτέλεσμα ἀπλοῦ πυροκροτάλου!

Δέκα πέντε ἡμέραι παρῆλθον οὕτως, ὁ δὲ
κόσμος συνελθὼν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς φρί-
κης του, οὐδὲ κἂν ἐσκέπτετο πλέον περὶ τῶν
σχεδίων τῆς Ἐκμεταλευτικῆς τοῦ Β. Πόλου
Ἐταιρίας.

Ἄλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οὐδεμία
ἐλήθη εἶδησις οὔτε περὶ τοῦ προέδρου Βαρβι-
κᾶν, οὔτε περὶ τοῦ λοχαγοῦ Νίκολ! Ἀπωλί-
σθησαν τάχα οὗτοι κατὰ τὰς ἐπελθούσας ἐκ
τῆς ἐκρήξεως καταστροφᾶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας
τοῦ Βηκασαί, πληρώσαντες οὕτω διὰ τῆς ζωῆς
των τὸ τερατωδέστατον φενακισμὸν τῶν νεωτέ-
ρων χρόνων;

Ὅχι!

Ἄμα τῆ ἐκπυροκροτήσεως ἀνατραπέντες ἀμ-
φότεροι μετὰ τοῦ Σουλτάνου, τῆς αὐλῆς του
καὶ χιλιάδων τινῶν ἰθαγενῶν, ἀνηγέρθησαν εἰτα
σῶσι καὶ ἀβλαβεῖς.

«Καὶ ἐπέτυχεν; . . . ἠρώτησεν ὁ Βαλῆ —
Βαλῆ τρίβων τοὺς ὄμους του.

— Ἀμφιβάλλετε;

— "Όχι βέβαια!... αλλά πότε θα γνωρίσετε αν..."

— Μετά τινος ημέρας! » απήντησεν ὁ Βαρβικάν.

Εἶχε μαντεύσει τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἐπιχειρήματος; Πιθανόν. Ἄλλὰ δὲν ἤθελε δι' οὐδένα λόγον νὰ ὁμολογήσῃ τοῦτο ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Βαρβασάϊ.

Μετὰ τεσσαράκοντα ὁκτὼ ὥρας οἱ δύο συνεταιροὶ ἀπεχαιρέτησαν τὸν Βαλῆ — Βαλῆ ἀφοῦ, ἐννοεῖται, ἐπλήρωσαν ἀδρότατα τὰς ἐπὶ τοῦ κράτους του προξενηθείσας καταστροφάς. Ἐπειδὴ δὲ τὸ χρηματικὸν τοῦτο ποσὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἰδιαίτερον ταμεῖον τοῦ Σουλτάνου, οὐδεὶς δὲ τῶν ὑπηκόων του ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ οὐδ' ἐν δολλάριον, ἢ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ λυπηθῆ διὰ τὴν εἰς αὐτὸν μόνον ἐπικερδῆ ταύτην ὑπόθεσιν.

Οἱ δύο ἑταῖροι εἶτα, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν δέκα πρωτεργατῶν ἀφίχθησαν εἰς Ζανζιβάρην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σουέζ ὅπουθεν ἀτμόπλοιοι τῶν *Θαλασσιῶν Διαφορθεύσεως* μετέφερον αὐτοὺς ὑπὸ ψευδῆ ὀνόματα εἰς Μασσαλίαν, ἢ ἀμαξοστοιχία εἰς Παρισίους καὶ κατόπιν εἰς Χάβρην εὐτυχῶς ἄνευ τινὸς συγκρούσεως ἢ ἐκτροχιασμοῦ καὶ τέλος ἡ *Βουργουνδία* τῆς Ὑπερωκεανείου Ἑταιρίας εἰς Ἀμερικὴν.

Ἐντὸς εἴκοσι δύο ἡμερῶν ἔφθασαν ἐκ Βαρβασάϊ εἰς Νέαν Ὑόρκην, τὴν δὲ 15 Ὀκτωβρίου, ὥραν 3 μ. μ. ἀμφότεροι ἔκρουον τὴν θύραν τοῦ μεγάρου τοῦ Νέου Ἄλσους.

Μετὰ τινος στιγμῆς ἐνεφανίζοντο ἐνώπιον τῆς μίστρες Εὐαγγελίας Σκόρβιτ καὶ τοῦ Ι. Τ. Μάστωνος.

Κ'.

"Όπου περατοῦται ἡ παράδοξος καὶ ἀπίθανος αὕτη ἱστορία.

« Βαρβικάν!... Νικολ!... »

— Μάστων!...

— Σεῖς;...

— Ἡμεῖς!... »

Καὶ ἐν τῇ ἀπλῇ ταύτῃ ἀντωνυμία, ἣν ταυτοχρόνως ἀπήγγειλαν οἱ δύο συνεταιροὶ μετ' ἰδιάζοντος τόνου φωνῆς, ἐμπεριείχετο ἄπειρος εἰρωνεία καὶ μομφή.

Ὁ Ι. Τ. Μάστων ἔφερε τὸ σιδηροῦν του ἀγκιστρον ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ διὰ φωνῆς, ὁμοίας πρὸς τὸ σύρισμα ἐχίδνης, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ Πονσὼν δὲ Τερράιλ, ἠρώτησεν.

« Ἡ ὑπόνομος στοά σας τοῦ Κιλιμαντζάρου εἶχε πράγματι ἐξακοσίων μέτρων μῆκος καὶ εἴκοσι ἑπτὰ πλάτος; »

— Ναι!

— Τὸ βλῆμά σας ἐζύγιζε πράγματι ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἑκατομμύρια χιλιογράμμων;

— Ναι!

— Καὶ ἡ βολὴ ἐγένετο ἀκριβῶς διὰ δύο χιλιάδων τόνων μελιμελονίτιδος;

— Ναι! »

Τὰ τρία ταῦτα καὶ ἔπασαν ὡς πλήγματα βόλλου ἐπὶ τοῦ ἰνίου τοῦ Ι. Τ. Μάστωνος.

« Τότε λοιπὸν συμπεραίνω... ἐπανέλαβε.

— Τί;... ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος Βαρβικάν.

— Τὸ ἐξῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ι. Τ. Μάστων.

Ἄφοῦ ἡ ἀπόπειρα δὲν ἐπέτυχεν, αἰτία τούτου εἶναι ὅτι ἡ πυρῖτις δὲν ἔδωκεν εἰς τὸ βλῆμα ἀρχικὴν ταχύτητα δύο χιλιάδων ὀκτακοσίων χιλιομέτρων:

— Ἀλήθεια;... εἶπεν ὁ λοχαγὸς Νικολ.

— Καὶ ὅτι ἡ μελιμελονίτις σου εἶναι καλὴ μόνον διὰ ζυλοτούφεκα! »

Ὁ λοχαγὸς Νικολ ἀνεπήδησεν ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας ἐθεώρησε προσβλητικώτατας.

— « Μάστων! ἀνέκραξε.

— Νικολ!

— Πότε ἐπιθυμεῖτε νὰ κτυπηθῶμεν μὲ μελιμελονίτιδα;

— "Όχι!... εἶναι ἀσφαλέστερον μὲ βαμβάκοπυρίτιδα! »

Ἡ μίστρες Εὐαγγελία Σκόρβιτ ἐδέησε νὰ παρέμβῃ ὅπως καθησυχάσῃ τοὺς δύο εὐερεθίστους πυροβολητάς.

« Κύριοι!... κύριοι!... εἶπεν. Πῶς γίνεται!... μεταξύ συναδέλφων!... »

Ὁ πρόεδρος Βαρβικάν ἔλαβε τότε τὸν λόγον καὶ διὰ φωνῆς ἡρεμωτέρας εἶπε:

« Πρὸς τί, κύριοι, αἱ ἀντεγκλήσεις; Εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ φίλου μας Μάστωνος ἦσαν ἀκριβεῖς καὶ ἡ ἐκρηκτικὴ οὐσία τοῦ φίλου μας Νικολ ἀρκετὰ ἰσχυρά! Ναι! Ἐθέσαμεν ἀκριβῶς εἰς ἐφαρμογὴν τῆς τὰ διδόμενα τῆς ἐπιστήμης! Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀπόπειρα ἀπέτυχε! Διὰ τίνος λόγους;... Ἴσως οὐδέποτε θὰ τὸ μάθωμεν!... »

— Ἐστω! ἀνέκραξεν ὁ γραμματεὺς τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου, θὰ τὴν ἐπαναρχίσωμεν!

— Καὶ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα πῆγαν χαμένα; παρετήρησεν ὁ λοχαγὸς Νικολ.

— Καὶ ἡ κοινὴ γνώμη, προσέθηκεν ἡ μίστρες Εὐαγγελία Σκόρβιτ, ἥτις δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ βεβαίως νὰ διακινδυνεύσητε καὶ δευτέραν φοράν τὴν τύχην τοῦ κόσμου!

— Τί μέλλει νὰ γείνη ἡ περὶ τοὺς πόλους ἰδιοκτησία μας; ὑπέλαβεν ὁ λοχαγὸς Νικολ.

— Τί κατρακύλισμα θὰ πάρουν αἱ μετοχαὶ τῆς *Ἐκμεταλλευτικῆς τοῦ Β. Πόλου Ἑταιρίας*; » ἀνέκραξεν ὁ πρόεδρος Βαρβικάν,

Ὡμίλου περὶ ἐκπτώσεως, ἐνῶ εἶχεν ἐπέλθῃ ἤδη ἡ καταστροφή, οἱ δὲ τίτλοι τῆς ἑταιρίας δὲν εἶχον ἀξίαν ἀνωτέραν τῆς τοῦ παλαιοῦ χάρτου!

Τοιοῦτο ὑπῆρξε τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα τῆς γιγαντιαίας ταύτης ἐπιχειρήσεως καὶ εἰς τὸ ἀξιωματικὸν τοῦτο οἰκτρὸν πέρας ἀπέληξαν τὰ ὑπεράνθρωπα σχέδια τῆς ἑταιρίας Βαρβικάν καὶ Σας.

Ἀκράτητος τότε ἀπελύθη ἡ δημοσία χλεύη κατὰ τῶν τολμηρῶν τούτων μηχανικῶν, ὧν ἡ ἀτυχὴς ἔμπνευσις ἐχρησίμευεν ὡς ὕλη εἰς τὰς σατυρικὰς ἐφημερίδας, τὰς γελοιογραφίας, τὰς παρωδίας καὶ τὰ δημῶδη ἄσματα! Ὁ πρόεδρος Βαρβικάν, οἱ διαχειρισταὶ τῆς Νέας Ἑταιρίας καὶ τὰ μέλη τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου ἀπεσκυβαλίσθησαν κυριολεκτικῶς. Τ' ἀποδοθέντα εἰς αὐτοὺς ἐπίθετα ἦσαν ἐνίοτε τοσοῦτον.. δυσώνυμα, ὥστε ἡ ἐπανάληψις τῶν οὔτε εἰς τὴν λατινικὴν, οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν βολαπουκικὴν γλῶσσαν θὰ ἦτο δυνατὴ. Ἐν Εὐρώπῃ ἰδίως εἰς τοσοῦτο παραφορᾶς ἔφθασαν τὰ σκώμματα, ὥστε οἱ Ἀμερικανοὶ ἐσκανδαλίσθησαν ἐπὶ τέλους καὶ μὴ λησμονοῦντες ὅτι ὁ Βαρβικάν, ὁ Νικολ καὶ ὁ Μάστων ἦσαν ἀμερικανικῆς καταγωγῆς καὶ ὅτι ἀνήκον εἰς τὸν διάσημον σύλλογον τῆς Βαλτιμόρης, ἠνάγκαζον μικροῦ δεῖν τὴν ὁμοσπονδιακὴν κυβέρνησιν νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ παλαιοῦ Κόσμου.

Κὸ τελευταῖον κτύπημα τέλος κατηνέχθη δι' ἐνὸς γαλλικοῦ ἄσματος, ὅπερ διαφημισθὲν ὑπὸ τῶν ἐπιφανεστέρων ἀοιδῶν διέτρεξε τὰ ὄδικα καφενεῖα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ὅπερ κατέληγεν ὡς ἐξῆς:

Τὴν παλῆμά μας σφαῖρα
Βάλλθηκα μιά μέρα
Γιὰ νὰ μᾶς τρομάξουν,
Νὰ μᾶς τὴν ἀλλάξουν
Τρεῖς αὐτοὶ καὶ μόνοι
Μ' ἕνα τους κανόνι!

Σ' ἕνα τέτοιο γάλι
Προσταγὴ ἐστάλη
Γιὰ νὰ τοὺς ψαρέψουν
Πρὶν μᾶς τὰ μερδέψουν.
Μά... μοῦμα! τὸ κανόνι
Καὶ σὰν νᾶταν σκόνι
Χάθηκα κ' οἱ τρεῖς των
Ἐκ τῆς ἐντροπῆς των!
Καὶ ἡ Γῆ μας μένει
Ὅπως πρὶν στημένη

Ἄλλὰ θὰ ἐγένετο ἄραγε ποτε γνωστὸν τὸ αἷτιον τῆς ἀποτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης; ἢ μήπως ἡ ἀποτυχία ἀπεδείκνυεν ὅτι τοιαύτη ἐπιχειρήσις εἶναι ἀπραγματοποίητος, ὅτι τὰ μηχανικὰ μέσα, ἅτινα διαθέτει ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε θ' ἀρκέσουν νὰ ἐπιφέρωσι μεταβολὴν τινὰ εἰς τὴν ἡμερησίαν κίνησιν τῆς Γῆς, ὅτι οὐδέποτε αἱ περὶ τοὺς πόλους χῶραι θὰ μετατοπισθῶσι κατὰ πλάτος εἰς σημεῖον, καθ' ὃ ἡ διάλυσις τῶν πάγων ὑπὸ τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων νὰ καταστῇ φυσικῶς δυνατὴ;

Ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐδόθη ἡ ἀπαι-

τούμενη ἐξήγησις ἡμέρας τινος μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ προέδρου Βαρβικάν καὶ τοῦ συναδέλφου του εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἐν τῷ *Χρόνῳ* τῶν Παρισίων τῆς ἀκολουθοῦ ἀνακοινώσεως, ἥτις ἀπέβη χρησιμωτάτη, καθησυχάσασα τὸν κόσμον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο.

« Εἶναι γνωστὸν τὸ ἀρνητικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτις εἶχεν ὡς σκοπὸν τὴν δημιουργίαν νέου γηίνου ἄξονος. Οἱ ὑπολογισμοὶ ἐν τούτοις τοῦ Ι. Τ. Μάστωνος, βασιζόμενοι ἐπὶ ἀκριβῶν δεδομένων, ἤθελον παραγάγῃ τὸ ζητούμενον, ἀν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δὲν ἤθελε παραισφρήσῃ εἰς αὐτοὺς ἀνεξήγητον λάθος.

« Τῶνόντι ὅταν ὁ διάσημος γραμματεὺς τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου ἔλαβεν ὡς βάσιν τὴν περιφέρειαν τοῦ γηίνου πλανήτου, ἐσημείωσε τεσσαράκοντα χιλιάδας μέτρων, ἀντὶ τεσσαράκοντα χιλιάδων χιλιομέτρων, τοῦτο δὲ ἐπέφερε τὴν ἡμαρτημένην λύσιν τοῦ προβλήματος.

« Πόθεν προῆλθε τοιοῦτο λάθος;... Τίνι τρόπῳ μαθηματικῶς τοσοῦτον ἐξοχος ἠδυνήθη νὰ διαπραχῇ αὐτό;... Εἰς μάτην διὰ διαφορῶν εἰκασιῶν ἐζητήθη ἡ λύσις τῆς ἀπορίας ταύτης.

« Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ πρόβλημα εἶχε διατυπωθῆ ἀπταιστως, καὶ ἡ λύσις του ἐπομένως ὄφειλε νὰ εἶναι ἀκριβεστάτη, ἀλλ' ἡ παράλειψις αὕτη τῶν τριῶν μηδενικῶν ἐπέφερεν εἰς τὸ τελικὸν ἐξαγόμενον λάθος δώδεκα μηδενικῶν.

« Ὅθεν διὰ τὴν μετατόπισιν τοῦ Πόλου κατὰ 23° 28', δὲν ἀπῆρτετο μόνον ἐν τηλεβόλον ἑκατομμυριακῆς μείζον τοῦ τηλεβόλου τῶν εἴκοσι ἑπτὰ, ἀλλὰ ἐν τρισεκατομμύριον τοιοῦτων τηλεβόλων, ὡς ἐπίσης καὶ ἐν τρισεκατομμύριον βλημάτων ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδων τόνων ἑκαστον, ἐπὶ τῇ ὑπόθεσι ὅτι ἡ μελιμελονίτις ἔχει πράγματι τὴν ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ Νικολ ἀποδιδδομένην αὐτῇ διασταλτικὴν δύναμιν.

« Τοιοῦτρόπως ἡ ἐν Κιλιμαντζάρῳ βίφθεῖσα βολή, ὑφ' οὗς ὄρους ἐγένετο, μόνον κατὰ τρία μικρὰ (τρία χιλιοστά τοῦ χιλιοστομέτρου), μετετόπισε τὸν Πόλον, καὶ μόνον κατὰ ἐννέα χιλιοστά τοῦ μικροῦ μετέβαλε τὸ ὕψος τῆς ἐπιφανείας τῆ θαλάσσης κατ' ἀνώτατον ὄρον.

« Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὸ βλῆμα, τοῦτο ἀνήκει τοῦ λοιποῦ, ὡς νέος μικροσκοπικὸς πλανήτης, εἰς τὸ ἡμέτερον σύστημα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κρατεῖ αὐτὸ ἡ ἠλιακὴ ἑλξίς.

Ἄλκειδης Δισπερῆς

Ὅστω λοιπὸν ἐκ μιᾶς ἀπροσεξίας τοῦ Ι. Τ. Μάστωνος, ἐξ ἐνὸς λάθους τριῶν μηδενικῶν, ἐπισυμβάντος κατ' αὐτὴν τὴν ἐναρκίαν τῶν ὑπολογισμῶν του, προῆλθε τὸ ταπεινωτικὸν τοῦτο διὰ τὴν νέαν Ἑταιρίαν ἀποτελέσματα.

Ἄλλ' ἂν οἱ ἑταῖροι τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλ-

λύγου εδείχθησαν άπηνεϊς κατὰ τοῦ γραμματέως των, ἂν ἐπεσώρευσαν κατ' αὐτοῦ ἀφθόρους τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀράς των, ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ ἤρξατο ἐκδηλουμένη ἀντίδρασις τις ὑπὲρ τοῦ ταλαιπώρου πυροβολητοῦ, διότι, ὅπως δῆποτε, ἔνεκα τοῦ σφάλματός του τοῦτου διεσώθη ὁ κόσμος τῆς φρικώδους καταστροφῆς. Ὅθεν ἀλλεπάλληλοι ἔφθασαν πανταχόθεν πρὸς αὐτὸν αἱ ἐπιδοκίμασιαι καὶ ἑκατομμύρια ἐπιστολῶν συν-

λία Σκόρβιτ' διότι ἡ ἐξάαιρετος αὕτη γυνὴ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι δυσηρεστημένη ἐναντίον του.

Πρὸ παντός ὁ I. T. Μάστων, ἀρνούμενος νὰ παραδεχθῆ ὅτι ὑπῆρξεν εἰς τὸν βαθμὸν ἀφρημένος, ἐπελήφθη τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν ὑπολογισμῶν του.

Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶχεν οὕτως! Ὁ μηχανικός Ἀλκείδης δὲν ἠπατάτο. Ἴδου δὲ διὰ τίνα λόγον ὁ ἐκκεντρικὸς οὗτος, ἀνευρῶν τὸ λάθος

Ὅλα ταῦτα προῆλθον ἐκ σφάλματος τῆς μίστρες Σκόρβιτ (σελ. 407).

ἔχαιρον τὸν I. T. Μάστωνα διότι ἠπατήθη κατὰ τρία μηδενικά!

Ὁ I. T. Μάστων ὅμως ὑπὲρ ποτε τεθορυβημένος καὶ ἀπελπὶς ἔφραττε τὰ ὄρα εἰς τὰς τεραστίους ζητωκραυγὰς, ἀεὶ ἡ Γῆ δλόκληρος ἐξεβαλλε πρὸς τιμὴν του, καὶ δὲν ἐσκέπτετο ἢ μόνον τὸν πρόεδρον Βαρβικάν, τὸν λοχαγὸν Νικόλ, τὸν ξυλόποδα Θωμᾶν Χούντερ, τὸν συνταγματάρχην Βλόμσβερν, τὸν σφριγῶντα Βίλ-σβου καὶ τοὺς συναδέλφους του, οἵτινες οὐδέποτε θὰ τὸν συνεχώρουν.

Τῷ ἀπέμενε τοῦλάχιστον ἡ μίστρες Εὐαγγε-

κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ὅτε δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ ὑλικὸς καιρὸς νὰ καθησυχάσῃ τοὺς ὁμοίους του, διετήρει ἐντελῆ ἀταραξίαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς φρίκης καὶ ἔφερε πρόποσιν ὑπὲρ τοῦ γηραιοῦ κόσμου, καθ' ἣν ὄραν ἐρρίπτετο ἡ βολὴ τοῦ Κιλιμαντζάρου!

Ναί! εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς περιφερείας τῆς Γῆς εἶχον λησμονηθῆ τρία μηδενικά! . . .

Αἰφνιδίως τότε ὁ I. T. Μάστων ἀνεμνήσθη τῶν λαβόντων χώραν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐργασίας του, ὅταν εἶχε κλεισθῆ ἐντὸς τοῦ γραφείου του. Ἐνεθυμῆτο καλῶς ὅτι εἶχε σημειώσῃ τὸν ἀριθμὸν

40,000,000 ἐπὶ τοῦ πίνακος. . . Ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπανειλημμένος κωδωνισμὸς τοῦ τηλεφώνου τὸν καλεῖ. . . Διευθύνεται πρὸς τὴν συσκευὴν. . . ἀνταλλάσσει λέξεις τινὰς μετὰ τῆς μίστρες Εὐαγγελίας Σκόρβιτ. . . ὅτε ἀνατρέπεται ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βίπτεται ἐπὶ τοῦ πίνακος. . . Ἀνεγερθεὶς ἀρχίζει νὰ ἐπαναγράψῃ τὸν ἐκ τῆς πτώσεως ἡμισθεσθέντα ἀριθμὸν. . . Μόλις εἶχε γράψῃ τοὺς ἀριθμοὺς 40,000. . . ὁ τηλεφωνικὸς κώδων τὸν καλεῖ ἐκ νέου. . . καὶ ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἔργον του, λησμονεῖ πλέον νὰ σημειώσῃ τὰ τρία τελευταῖα μηδενικά τοῦ ἀριθμοῦ ὅστις παριστᾷ τὴν γηίνην περιφερείαν εἰς μέτρα.

Αἱ λοιπὸν! ὅλα ταῦτα προῆλθον ἐκ σφάλματος τῆς μίστρες Εὐαγγελίας Σκόρβιτ. Ἄν δὲν τὸν διετάραττε τότε, ἴσως δὲν θὰ ἐδέχετο αὐτὸς τὸν ἀντίκτυπον τῆς ἠλεκτρικῆς ἐκκενώσεως! Ἄθικτος δὲ μένων ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ, δὲν θὰ ἐξέθετε βεβαίως ἤδη εἰς τὸ γελοῖον δλόκληρον ὑπαρξίν ἀρίστων καὶ ἐντίμων ὑπολογισμῶν!

Ὅποιον κλονισμὸν ἠσθάνθη ἡ ἀτυχῆς γυνή, ὅτε ὁ I. T. Μάστων τῇ ἀνεκοίνωσε κατὰ καθῆκον ἔνεκα τίνων περιστάσεων ἐγένετο τὸ σφάλμα. Ναί! ὄφειλε νὰ ἀναγνωρίσῃ τίς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία ὅλης τῆς καταστροφῆς! . . . Ἐνεκεν αὐτῆς ὁ I. T. Μάστων ἐβλεπεν ἑαυτὸν ἀνεπιστρεπτὴ ἠτιμασμένον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν μακρῶν ἐτῶν, ἅτινα τῷ ὑπελείποντο νὰ ζήσῃ, διότι τὰ μέλη τοῦ σεβαστοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου δὲν ἀπέθνησκον ἐν γένει, πρὶν συμπληρώσασιν ἑκατονταετίαν!

Μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην ὁ I. T. Μάστων ἀπεμακρύνθη τοῦ μεγάρου τῆς μίστρες Εὐαγγελίας Σκόρβιτ καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν πενιχρὰν κατοικίαν του, σκυθρωπὸς διεσκέλιζε τὸ μελετητήριόν του, ἐπαναλαμβάνων.

«Τώρα πλέον διὰ τίποτε δὲν εἶμαι κατὰ-ληλος εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! . . .

— Οὔτε κἂν διὰ νὰ νυμφευθῆτε; . . . » τῷ εἶπε φωνή τις, τὴν ὁποίαν ἡ συγκίνησις καθίστα σπαρρακτικὴν!

Ἦτο ἡ μίστρες Εὐαγγελία Σκόρβιτ ἣτις ἐν-δακρυς καὶ ἀπαρηγόρητος, εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν I. T. Μάστωνα. . .

«Ἀγαπητὴ Μάστων! . . . εἶπε.

— Λοιπὸν! μάλιστα! . . . ἀπήνησεν οὗτος, ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον. . . οὐδέποτε πλέον νὰ

πιάσω τὸ κονδύλιον διὰ νὰ γράψω μαθηματικά! — ὦ φίλε μου! καὶ ἐγὼ τὰ ἀποστρέφομαι!» ἀπεκρίθη ἡ ἐξάαιρετος χήρα.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ μίστρες Εὐαγγελία Σκόρβιτ ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαθοῦ γραμματέως τοῦ Τηλεβολικοῦ Συλλόγου.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Ἀλκείδου Δισπερῆ, ὁποῖαν δόξαν καὶ τιμὴν ἀπεκόμισεν αὕτη εἰς τὸν ἡμέτερον μηχανικὸν! Μεταφρασθεῖσα εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, δημοσιευθεῖσα δι' ὅλων τῶν ἐφημερίδων διεσημίσειν εἰς δλόκληρον τὸν κόσμον τὸ ὄνομά του. Τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην συνέπεσε ν' ἀναγνώσῃ ἐν τῷ Μικρῷ Μασσαλιῶτι καὶ ὁ πατὴρ τῆς ὠραίας Προβηγκιανῆς, ὅστις εἶχεν ἀρνηθῆ ἄλλοτε εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, «διότι ἦτο παραπολύ σοφός». Οὗτος δὲ κατορθώσας νὰ ἐννοήσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς καὶ μάλιστα ἄνευ τινὸς ξένης βοήθειας, μετενόησε διὰ τὴν ἀρνησίαν του ἐκείνην καὶ ἔσπευσε νὰ προσκαλέσῃ εἰς γεῦμα τὸν συντάκτην τῆς ἀνακοινώσεως.

ΚΑ'.

Σύντομον, ἀλλ' εἰς ἄκρον καθησυχαστικὸν διὰ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου.

Τοῦ λοιποῦ, ἔστωσαν ἀσφαλεῖς οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς! ὁ πρόεδρος Βαρβικάν καὶ ὁ λοχαγὸς Νικόλ δὲν θὰ ἐπαναλάβωσι ποτὲ τὴν τόσον ἐκτρομακτικῶς ἀποτυχοῦσαν ἐπιχείρησίν των! Ὁ I. T. Μάστων δὲν θὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς ὑπολογισμοὺς του, ἔστω καὶ ἀπηλλαγμένους παντὸς λάθους! Θὰ ἦτο ἐντελῶς ἀνωφελές. Ὡς ὀρθῶς ἐσημείωσεν ὁ Ἀλκείδης Δισπερῆς ἐν τῇ ἀνακοίνωσί του, ὡς ἀποδεικνύει ἡ μηχανικὴ, ὅπως παραχθῆ μετατόπισις τοῦ ἄξονος κατὰ 23° 28' καὶ δι' αὐτῆς ἀκόμη τῆς μελεμελονίτιδος, ἀπαιτεῖται ἐν τρισεκατομμύριον τηλεβόλων ὁμοίων πρὸς τὸ ὄρυχθὲν ἐντὸς τοῦ ὄγκου τοῦ Κιλιμαντζάρου. Ἄλλ' ὁ ἡμέτερος πλανήτης, καὶ ἂν ὅλη αὐτοῦ ἡ ἐπιφάνεια ἦτο στερεά, εἶναι πολὺ μικρὸς διὰ νὰ περιλάβῃ τόσον καταπληκτικὸν ἀριθμὸν τοιοῦτων ὀργάνων.

Ὅθεν οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς δύνανται νὰ κοιμῶνται ἐν ἡσυχίᾳ ἢ τροποποιήσις τῶν ὄρων ὑφ' οὓς κινεῖται ἡ Γῆ ὑπερβαίνει: τὰ ὄρα τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ μεταβάλωσι τι ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ ἰδρυθείσης τάξεως ἐν τῷ παγκοσμίῳ συστήματι.

(Jules Verne)

(Μετάφρασις E. P. P.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἡως ἐγγνώσθη ἡ γέννησις πρίγκιπος. Τὸ κοινὸν τοῦ Βερολίνου ἔμαθε κατὰ τρόπον ιδιόρρυθμον τὴν γέννησιν τοῦ ἔκτου υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου. Παρίστατο ἐν τῷ Μελοδράματι εἰς τὴν παράστασιν τοῦ « Τανγκούζερ ». Ὀλίγον πρὸ τοῦ τέλους τῆς πρώτης πράξεως, ὁ αὐτοκράτωρ ἠγέρθη καὶ ἐγκατέλειπεν ἐσπευμένως τὸ θεωρεῖόν του. Πεσοῦσης τῆς αὐλαίας μετὰ τὸ πέραν τῆς δευτέρας πράξεως οἱ ἠθοποιοὶ δι' ἐπευφημιῶν ἀνεκαλοῦντο, ἀλλὰ δὲν ἐνεφανίζοντο ἐπὶ σκηνῆς ὁ θιασάρχης παρουσιάσθη τέλος καὶ ἔκαμε τὴν ἐξῆς ἀνακοίνωσιν: « Ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ διατάττει ν' ἀναγγείλω εἰς τὸ κοινὸν ὅτι κατὰ τὴν ὁδόην καὶ τέταρτον ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια ἀπέκτιψε νέον πρίγκιπα. » Ζητωκραυγαὶ ἐξερράγησαν· ἡ ὀρχήστρα ἔκρουσε ἕνα θούρειον καὶ κατόπιν τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, ὃν ἤχουσαν ὄλοι οἱ θεαταὶ ὄρθιοι. Τριπλοῦν ζήτω! ἀντήχησεν ἕκ νέου, καὶ ἡ παράστασις ἐξηκολούθησεν.

Ἀναζητήσις ἀσθενῶν. Ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ βίου ἀφηγεῖται γερμανὸς τις περιηγητὴς τὸ ἐπόμενον χαρακτηριστικώτατον ἀνέκδοτον: Ἡ γενναιοδωρία τῶν Ἀμερικανῶν διὰ τὰ σχολεῖα ἔφαθον εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἰδρύνονται περισσότερα ἐκπαιδευτήρια τῶν ὑπαρχόντων διδασκάλων. Ὅστι δὲ καὶ εἰς ἄλλα ὀφιλανθρωπικὰς ζήλους ἐνίστη ἐξέρχεται τῶν ὁρίων του, ἔλαβον ἀστείαν ἀπόδειξιν ἐν Κιγκινάτοις πρὸ 2ῷ ἐτῶν. Κατὰ μίαν ψυχρὰν χειμερινὴν ἡμέραν συνήντησα τὸν ἱματιοφύλακα τοῦ θεάτρου, ἄνθρωπον ἀλλόκοτον, ὅστις χεμμῶνα καὶ θέρμα περιήργετο τὰς ὁδοὺς μὲ ἀνασηκωμένα τοῦ ὑποκαμίσου τὰ μανίκια ἄνευ σουρτουκού καὶ γελεκίου καὶ ὁ ὅποιος ἦτο τὸ δεξιὸν χερὶ τοῦ προισταμένου τῆς γερμανοεβραϊκῆς κοινότητος. Μ' ὄλην τὴν ψυχρὰν ἡμέραν ὁ ἰδρῶς περιέρρεε τὸ μέτωπόν του ὅτε δε ἠρώτησα αὐτὸν διὰ τί ἦτο τόσοσ ἰδρωμένος, μου ἀπήντησεν: « Ἐσπασα τὰ πόδια μου γιὰ νὰ γλυτώσω τοὺς ἔβραϊους ἀπὸ φοβερῆ στενοχωρία ». « Ἀπὸ ποιά στενοχωρία; » « Οἱ πλούσιοι Ἑβραῖοι ἔκαμαν ἕνα νέο νοσοκομεῖο καὶ θάνοιξη σήμερα πανηγυρικῶς. Ἐχει 120 κρεβάτια, τρεῖς ἰατροὶ καὶ ἐξ ἡ νοσοκόμας περιμένουσιν — ὅλα λαμπρά, ἐξαιρετά, κρῖμα ὅμως πού τοὺς λείπει τὸ κυριώτερον — οἱ ἄρρωστοι. Μὲ ἔστειλαν νὰ γυρίσω τὴν πόλιν καὶ νὰ βάρω τὰ δυνατὰ μου νὰ τοὺς εὕρω κανένα ἄρρωστο, μὰ τοῦ κάκου δὲν βροῖσκω κανένα. Καὶ ἦτον ἔτοιμος ν' ἀναβῆ εἰς τὸν ἵπποσιδηρόδρομον. Αἰφνης ὅμως ἐσταμάτησεν, ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του καὶ μειδιῶν ἀνέκραξεν: « Εἶμαι ἕνας κουτεντῆς! σπάζω τὸ κεφάλι μου καὶ τὰ πόδια μου ἀντὶ νὰ πάω νὰ πέσω ἐγὼ εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ 120 ἄδεια κρεβάτια καὶ νὰ κάνω μιά μέρα τὸν ἄρρωστον. Ἡ κοινότης τῶν ἔβραϊων χρειάζεται ἕνα ἄρρωστο; — καλὰ, θὰ θυσιάσω τὸν ἑαυτὸν μου. Πεινάω — καὶ ἡ πείνα εἶνε κι' αὕτη ἄρρώστια. Πρέπει οἱ ἐξ ἡ νοσοκόμας νὰ μὲ περιποιηθοῦν ἕως αὔριον μετὰ τὸ φαγι! »

ΧΡΟΝΙΚΑ

Καλλιτεχνικά. Ἡ διεθνὴς ἐκθεσις τῶν Καλῶν Τεχνῶν ὅ' ἀνοίχθη ἐν Βερολίνῳ τῇ 1ῃ μαΐου 1891 καὶ θὰ διαρκέσῃ μέχρι τῆς 31 ἰουλίου. Κατὰ δυσάρεστον

ὄμως σύμπτωσιν οἱ καλλιτέχνηται τοῦ Μονάχου διοργανίζουσι καὶ αὐτοὶ ἐκθεσιν διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος. Εἰς τὰς ἐκθέσεις αἱ δύο αὐταὶ πόλεις εἶναι πάντοτε ἀντίπαλοι.

Νεκρολογία. Ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις ἡ δεσποινὴς Ζηναΐς Φλεριώ, ἐξ αἰωνιδίου θανάτου. Ἡ δεσποινὴς Φλεριώ ἔχει συγγράφει πολυάριθμα μυθιστορημάτια εἰδικῶς διὰ τὰ κοράσια, καὶ ἐξ ὧν τινὰ ἐστέφησαν ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας.

— Καὶ εἰς διάσημος Γάλλος ζωγράφος, ὁ Εὐγένιος Δεμού, ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις πρὸ τινων ἡμερῶν ἄγων τὸ 91 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἦτο μαθητὴς τοῦ Γρὸς καὶ τοῦ Ὀρατίου Βερνέ. Αἱ πινακοθήκαι τῶν Βερσαλλιῶν κατέχουσιν ἕκ τῶν ἔργων του τὴν « Ἄλωσιν τῆς Μαστρίχτης », τὴν « Μάχην τοῦ Οὐατινί ». Αἱ κεμψαὶ του ὡδατογραφίαι τὸν εἶχον καταστήσει τεχνίτην ἀπαράμιλλον καὶ ἡ « Παιρτιήσις τῆς Μαρίας Στουάρτ » ἣν εἶχεν ἐκθέσει εἰς τὴν παγκόσμιον Ἐκθεσιν τοῦ 1867, ἔτυχε γενικοῦ θαυμασμοῦ, καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων του.

— Μετὰ τὸν πρὸ μικροῦ ἀποθανόντα Ἀδόλφον Βελώ νέος πάλιν θάνατος μυθιστοριογράφου ἠγγέλθη ἐκ Παρισίων, ὁ θάνατος τοῦ Ὀκταβίου Φεγιέ, τοῦ διασημοῦ συγγραφέως τοῦ « Κυρίου Δεκαμόρου ». Γεννηθεὶς ὁ Φεγιέ ἐν Σαιν Λῶ τῷ 1812, ἐστάλη ἔνωρις εἰς Παρισίους, ἔθθα ἐσπούδασε. Τὰ πρώτα του ἔργα ἔγραψε τῷ 1845 ἐν συνεργασίᾳ. Εἶτα δὲ ἐξηκολούθησε μόνος συγγραφέων μέχρι ἐσχάτων μυθιστορίας καὶ δράματα. Ὅ,τι κυρίως διακρίνει τὰ ἔργα τοῦ Φεγιέ εἶνε ἡ αἰσθηματικότης καὶ ἡ ἐν αὐτοῖς ἐξιδανικεύσεις τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ αἰσθημάτων. Πολλὰ τῶν ἔργων του ἐγένοντο καὶ εἰς ἡμᾶς γνωστὰ διὰ μεταφράσεων ὡς τὸ « Ἡμερολόγιον Ἀπόρου Νέου », ἡ « Γουλιὰ », ἡ « Μικρὰ Κόμησσα », ὁ κύριος Δεκαμόρος κλπ. Ἀπὸ τοῦ 1862 ὁ Φεγιέ διετέλει καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημίας. Τὸ τελευταῖόν του ἔργον ὑπῆρξεν ἡ « Τιμὴ Καλλιτέχνου ».

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Λογικὴ μεθύσου. — Κάμνεις ἄσχημα νὰ πίνῃς αὐτὸ σ' ἐμποδίζει νὰ περιπατῆς στερεά. — Δὲν κάνω ἄσχημα νὰ πίνω κάνω ἄσχημα νὰ περιπατῶ.

Εἰς κουρεῖον. — Ὁ κύριος ἀγαπᾷ ζύρισμα, ἣ νὰ κόψωμε τὰ μαλλιά; — Αὐτὰ τ' ἀστεία παρακαλῶ νὰ λείπουν. Β' ἐπεὶ καλὰ ὅτι δὲν ἔχω παρὰ μίαν τρίχα 'ς τὸ κεφάλι. — Μά, κύριε, δὲν εἶνε ἀστεία! εἶπα: πῶς θέλετε νὰ τὴν κόψωμε αὐτὴ τὴν τρίχα, μὲ ψαλίδι ἢ μὲ ξυράφι;

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἔχεις καμμίαν καλὴν ἰδέαν; μὴ τὴν ἐκθέτῃς εἰς τὴν ἀγοράν. Οἱ ἀδάμκντες σου ἐκεῖ θὰ ἐκληρωθῶσιν ὡς ὑαλικά.

*

Οἱ ὑπάλλληλοι ὁμοιάζουν μὲ βιβλία βιβλιοθήκης — οἱ ὀλιγώτερον χρήσιμοι τίθενται εἰς τὰς ὑψηλοτέρας θέσεις.

*

Ὁ ἀπαισιόδοξος χάνει εἰς τὴν μελέτην τῶν φαντασιῶν κακῶν τὸν χρόνον ἐν ᾧ πρέπει νὰ χρησιμοποίησῃ πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν πραγματικῶν.